

Χριστούγεννα, λοιπόν. Ναί, Χριστοῦ-Γέννα!

*Ὁ λαὸς εἶδεν, ὁ πρὶν ἡμαυρωμένος,
Μεθ' ἡμέραν φῶς τῆς ἄνω φρυκτωρίας*

Ἀπὸ πολύ νωρίς, ἀκόμα κι ἀπὸ τὰ μέσα τοῦ Νοεμβρίου δειλά-δειλά ἀρχίζει νὰ φανερώνεται στὸν κόσμον ὁ λεγόμενος «Χριστουγεννιάτικος διάκοσμος» Μὲ πλήθος ἀπὸ φῶτα. Ἐστὸς δρόμους πρῶτα κι ὕστερα στὰ σπίτια, μὲ στολισμένα δέντρα, μὲ βιτρίνες φανταχτερές, μὲ τοὺς εἰσαγόμενους (ψευδο) Ἁγ. Βασίληδες, μὲ δῶρα, μὲ χίλια δυὸ πράγματα, ποὺ προσπαθοῦν νὰ δώσουν στὸν κόσμον νὰ καταλάβει ὅτι ἔφτασαν τὰ Χριστούγεννα. Ἀλήθεια, ποιά Χριστούγεννα ;Καὶ γιατί νὰ ὀνομάζονται ὅλα αὐτὰ μὲ μιὰ λέξη ποὺ τὴ θεωροῦν πέρα γιὰ πέρα ἄγνωστη, ἀφοῦ ἄλλωστε Αὐτὸς ποὺ τὴ βαφτίζει ἔτσι, ὁ Χριστὸς δηλαδή, εἶναι στοὺς περισσότερους ξένος, ἄγνωστος, περιθωριοποιημένος κι «ἀποσυνάγωγος» (Ἰω. 16, 2) , γιὰ νὰ θυμηθοῦμε τὰ δικά Του τὰ λόγια, ποὺ σήμερα βγαίνουν ἀληθινὰ πέρα

για πέρα. Έτσι, για τὸν καθένα πὸ ἔχει στὸ κεφάλι του πέντε δράμια μυαλὸ ὄλ' αὐτὰ θεωροῦνται μιὰ καλοστημένη θεατρικὴ παράσταση, πὸ ἐμφανίζεται γιὰ νὰ ἐντυπωσιάσει, νὰ προκαλέσει τὸ ἐνδιαφέρον κάποιων ἐπισκεπτῶν, νὰ χαροποιήσει τὰ παιδιὰ (καὶ κάποιους μεγάλους) νὰ προσδώσει στὴν πόλη μιὰ ἐορταστικὴ ἀτμόσφαιρά ἀπὸ τὴν ὁποία, σημειωθῆτω, λείπει, ἀπουσιάζει κυριολεκτικὰ αὐτὸ καθαυτὸ τὸ νόημα τῆς Γιορτῆς. Πὸ εἶναι ἓνα καὶ μοναδικό: *«Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγεννήθη παιδίον νέον ὁ πρὸ αἰώνων Θεός».*

Αλήθεια, ποιὸς σκύβει μὲ πίστη, προσοχὴ καὶ ἀπωθημένες τὶς βιοτικὲς του μέριμνες πάνω στὶς λέξεις αὐτές, ὥστε νὰ τὶς μελετήσει μὲ ἱερὸ δέος καὶ συνάμα νὰ τὶς ἐμβιώσει; Γιατὶ στὸ βάθος τῆς ψυχῆς τοῦ κάθε ἀνθρώπου, τοῦ καθενὸς πὸ στολίζει τὸ σπίτι, τὸ μαγαζί, τοὺς δρόμους κ. λ.π. μὲ φῶτα πολλὰ καὶ διάφορα, στὸ βάθος τῆς ψυχῆς του τρεμοπαίζει μιὰ μικρὴ φλόγα. Φλόγα ἄσβυστη, πὸ γιὰ νὰ ξανανάψει θέλει βοήθεια, ὥστε νὰ γίνῃ φωτιὰ καὶ φῶς παράλληλα. Φωτιὰ πὸ θὰ πυρώσει καὶ φῶς πὸ θὰ φέξει. Μόνον πὸ αὐτὸ τὸ φῶς δὲν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὸ *«φῶς τῆς γνώσεως»*, πὸ ἀναζητοῦμε ὅλοι, γι' αὐτὸ καὶ προσευχόμεστε, ὥστε νὰ μᾶς δοθεῖ. Μὲ λίγα λόγια, ψάλλουμε, *«Ἡ γέννησίς Σου Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν ἀνέτειλε τῷ κόσμῳ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως...»* Καὶ γιὰ νὰ εἴμαστε σίγουροι, νὰ τὰ ἔχουμε καλὰ μὲ τὸν ἑαυτὸ μας, ἄραγε, ἀναρωτηθήκαμε ποτέ, ποιὸ εἶναι αὐτὸ τὸ φῶς τὸ τῆς γνώσεως; Κι ὁμως, *«Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει εἶδεν φῶς μέγα»* (Ἡσ. 9, 2) Κι αὐτὸ τὸ φῶς εἶναι ὁ Κύριος Ἰησοῦς, πὸ ὁ ἴδιος μᾶς τὸ φανέρωσε παραδεχόμενος ὅτι, *«ἐγὼ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἔξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς»* (Ἰω. 8, 12)

Δὲν εἶναι, λοιπόν, τυχαῖο τὸ γεγονὸς, πὸ ἡ Ἐκκλησία, ὡς ἄλλη Μάνα στοργικὴ καὶ μὲ διάθεση προσφορᾶς, νοιάζεται ὥστε νὰ ἀπαντήσῃ στὸν ἀπὸ αἰώνων ἀναζητητὴ, πὸ κοιτάζει νὰ βρεῖ τὴν ἀλήθεια. Νὰ δεῖ δηλαδή, ἂν ὁ Θεὸς Ἥλιος πὸ λάτρεψαν κάποτε οἱ πρόγονοί του, εἶναι ὄντως ὁ τῆς Δικαιοσύνης Ἥλιος. Καὶ ἐρευνῶντας (πρβλ. Ἰω. 5, 39) διαπιστώνει τελικὰ τὴν ἀλήθεια. Γιατὶ ἐδῶ ἔχουμε τὸν Προφήτη, πὸ ὑπενθυμίζει καὶ διακηρύττει: *«Καὶ ἀνατελεῖ ὑμῖν τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά μου Ἥλιος τῆς δικαιοσύνης καὶ ἴασις ἐν τοῖς πτέρυξιν αὐτοῦ...»* (Μαλ. 4, 2), καὶ ἀπὸ τὴν ἄλλη πάλι τὸν Προφήτη Ζαχαρία, τὸν πατέρα τοῦ Τ. Προδρόμου, νὰ συμπληρώνει: *«Καὶ σύ, παιδίον, προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ... ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει...»* (Λκ. 1, 76-78). Ἡ, γιὰ νὰ λέμε τὰ πράγματα μὲ τὸ ὄνομά τους, ἄς θυμηθοῦμε τί ψάλλουμε τὴν ἡμέρα τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων. *«Ἐπεσκέψατο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν, καὶ οἱ ἐν σκότει καὶ σκιᾷ εὐρομεν τὴν ἀλήθειαν...».* Δηλαδή, ὁ Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, Αὐτὸς πὸ καταυγάζει κάθε σκοτάδι εἶναι ὁ ἴδιος ὁ Χριστός.

Ὁ Χριστός, ὁ Ἐμμανουήλ, ποὺ φωτίζει, πυρώνει, καθαρίζει καὶ διατηρεῖ ἄσβεστη τὴ φλόγα τῆς ἐλπίδας καὶ τῆς θείας θαλπωρῆς. Κι ὅλ' αὐτὰ νὰ ἀνατέλουν ἀπὸ μιὰ φτωχικὴ, ἀσήμαντη καὶ ἀχνοφωτισμένη σπηλιά, ποὺ ἀσφαλῶς δὲν ἦταν ἀνάμεσα στὰ σπίτια καὶ τοὺς ἀνθρώπους τῆς Βηθλεέμ, ἀλλὰ ἔξω ἀπὸ αὐτά. Μιὰ σπηλιά στὴν ὁποία ὠστόσο ἀνέτειλε γιὰ πρώτη φορά τὸ «Φῶς τὸ ἄδυτον».

Αἰῶνες τώρα, κάθε τέτοιο καιρό, ἀνοίγονται μπροστά μας οἱ ἀγιασμένες ἡμέρες τοῦ ἱεροῦ Δωδεκαημέρου, ποὺ ὁ «*χριστοτερπῆς (καὶ) ἠξιωμένος λαός*» τὶς περιμένει μὲ συγκίνηση καὶ δέος. Στολίζει, λοιπόν, σπίτια καὶ δρόμους, ἀνασύρει ἀπὸ τὰ ραφια τὰ πολυτιμότερα τῶν ἐνδυμάτων του καὶ ἐτοιμάζεται νὰ ζήσει τὴ Γιορτὴ: «*Εὐφραίνεσθε δίκαιοι*» προτρέπει ἡ Ἐκκλησία, γιὰτὶ «*τὰ σύμπαντα σήμερον χαρᾶς πληροῦνται...*». Ὅχι ὁμως τυχαῖα ἢ ἔτσι, γιὰ νὰ κάνουμε ἓνα διάλειμμα διακοπῶν. Τὰ σύμπαντα ὅλα χαίρονται, γιὰτὶ «*Χριστὸς ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου. Ἀλήθεια, «τί μεῖζον ἄλλο καινὸν εἶδεν ἢ κτίσις;*». Καὶ μήπως ἔτσι δὲν εἶναι;

Χριστούγεννα 2018

Πρωτοπρεσβ. Κων. Ν. Καλλιανός
Ἐφημέριος Ἰ. Ναοῦ
Ἁγίου Παντελεήμονος Σκοπέλου